

1

Два тона и двеста килограма.

Толкова тежеше горе-долу товарът, прехвърлен с палетна количка от ремаркетото във фургона на по-малкия камион. Затвориха вратите на фургона, снабдени с две ключалки. Едната се отваряше с ключ, а другата с комбинация от цифри. Разбира се, те не предлагаха стопроцентова защита, защото всяка ключалка и всяка врата могат да бъдат разбити с достатъчно търпение и желание.

Мъжът седна зад волана, запали двигателя и включи климатика. Чакаше го дълъг път. А беше жегата. Той направи опит да не ѝ обръща внимание, за да не му се завие свят.

Би предпочел въоръжен ескорт, разбира се. Например някой „Ейбрамс“. Но такъв танк беше непосилен за бюджета на операцията. Каменистият терен се сливаше с далечните планини на хоризонта. По пътищата имаше повече дупки, отколкото асфалт. Той разполагаше с оръжие и предостатъчно боеприпаси. Но беше сам, способен да използва един-единствен пръст, за да натиска спусъка.

Вече не носеше униформа. Беше я захвърлил преди по-малко от час. Неволно опипа „новите“ си дрехи. Бяха износени и не особено чисти. Разгъна картата на седалката до себе си, докато камионът с ремаркетото тромаво се отдалечаваше.

Не след дълго той остана сам в пустошта. В една страна, която все още живееше в девети век.

Неволно се замисли как беше стигнал дотук. Преди време със сигурност би възприел всичко това като смела, дори героична постъпка. В момента обаче се чувстваше като пълен идиот, изпратен на мисия с почти нулеви шансове за оцеляване.

Но това беше реалността – беше тук абсолютно сам. С точно определена задача, която трябваше да изпълни. Ако междувременно загинеше, това щеше да сложи край на земните му проблеми и толкова. Утешаваше го единствено мисълта, че на света все пак има човек, който със сигурност ще скърби за него.

Освен с карта разполагаше и с джиписес. Но това не беше кой знае какво улеснение, тъй като спътниците едва ли бяха маркирали нещо друго освен камениста земя, чиито обитатели със сигурност не се нуждаеха от точни координати, за да стигнат от точка А до точка Б. Затова той беше разгънал на съседната седалка старата карта.

Включи на скорост и се замисли за товара в контейнера отзад. Тежеше повече от два тона и беше много специален. Без него го чакаше сигурна смърт. Впрочем, дори да го опазеше, вероятността скоро да е мъртвец оставаше доста голяма.

Бавно излезе на разбития път. По приблизителните му изчисления го чакаха минимум двацет часа трудно шофиране из полупустинен терен. Тук нямаше магистрала. Щеше да се придвижва бавно, с цената на доста усилия. При постоянен риск някой да стреля по камиона. На крайния пункт щяха да го чакат хора, които да се погрижат за товара и за самия него. Това беше уговорено предварително по време на радиовръзката. Бяха му го обещали. Сега зависеше само от него дали и доколко това обещание ще бъдат изпълнено.

При безкрайните разговори и заседания с мъже в костюми, чиито смартфони звъняха непрекъснато, всич-

ко изглеждаше наред. Но тук, сред мрачната пустош, нещата изведнъж му се сториха абсолютно отчайващи. В същото време продължаваше да се чувства войник и беше готов да изпълни дълга си.

Напредваше бавно към далечните планини. Беше се освободил от всякакви истински документи за самоличност и лични вещи и носеше такива, които би трябвало да му осигурят безопасно пътуване в региона.

Би трябвало.

Ако някой го спреше и документите му се окажеха съмнителни, съдбата му щеше да зависи единствено от способностите му да убеждава. Беше длъжен да възпре всякакви опити за проверка на товара, а ако не успееше, разполагаше с една черна метална кутийка. С червен бутон и малък страничен превключвател. Дори при включено устройство нямаше да се случи нищо, ако натискаше червения бутон. Но ако пръстът му престанеше да го натиска, той и всичко останало в радиус от двайсет метра щяха да литнат във въздуха.

Шофира в продължение на дванайсет часа, без да срещне жива душа освен някаква камила и едно подивяло магаре в далечината. Видя мъртва змия, а недалече от нея и отдавна оглозган човешки скелет. Беше изненадан, че за толкова време се натъкна само на един труп. В тази страна кланетата бяха ежедневие и труповете трябваше да са много повече. Особено при честите нашествия на чуждестранни агресори, които печелеха битки и войни сравнително бързо, но постепенно губеха всичко останало и в крайна сметка се оттегляха с подвити опашки заедно с танковете си и другото тежко въоръжение.

По време на дванайсетте часа непрекъснато шофиране видя залеза и после изгрева. Пътуваше на изток и се наложи да смъкне сенника, за да се предпази от яркото утринно слънце. Постоянно сменяше дисковете и кабината се тресеше от оглушителна рок музика. Изслуша десет пъти „Рай в светлината на арматурното табло“

на Мийт Лоуф, надул уредбата толкова високо, колкото можеше да изтърпи. И неизменно се усмихваше широко на гласа на бейзболния коментатор, включен в парчето. Частица от дома сред безкрайната пустош.

Но въпреки крясъците на Мийт Лоуф клепачите му започнаха да натежават. На няколко пъти камионът излизаше от пътя и той се събуждаше от силното друсане. За късмет, нямаше никакъв трафик. Малко хора биха пожелали да живеят тук по две причини: мрачното чувство на обреченост и неизброимите опасности.

На тринайсетия час умората стана непоносима и той реши да отбие за кратка дрямка. Дотук се беше движил с добра скорост и бе натрупал малък аванс. Но миг покъсно съзря нещо насреща си и веднага забрави за почивката. Сънят трябваше да почака.

Един пикап летеше директно към него по средата на пътя.

В кабината имаше двама души, други трима се возеха в откритата каросерия. Всички бяха въоръжени с автомати. Типична за Афганистан делегация по посрещането.

Той отби встрани, свали стъклото и зачака. В кабината нахлу горещ въздух. Изключи стереото и баритонът на Мийт Лоуф замлъкна. Хората, които се приближаваха, едва ли щяха да харесат шумната музика и нецензурните текстове на рок звездата.

Значително по-малкият пикап се изравни с него и спря. Двама от мъжете с тюрбани в каросерията насочиха автоматите си към камиона, а мъжът от пасажерското място излезе навън и се приближи към страничното стъкло. Той също носеше подгизнал от пот тюрбан. Жегата наистина беше нетърпима.

Шофьорът на камиона протегна ръка към купчината документи на съседната седалка. До тях беше глокът с патрон в цевта. Надяваше се да не го използва, защото шансовете на пистолет срещу два автомата бяха нулеви. Изходът можеше да е само един: бърза смърт.

– Документите! – каза мъжът на пушу.

Той му ги подаде. Всички бяха надлежно подписани и подпечатани от племенните вождове, които владееха региона. Много се надяваше, че непознатите ще бъдат впечатлени от това. Разчиташе на факта, че в тази част на света волята на вождя е закон и нарушилите я заплащат с живота си. А смъртта, която ги застигаше, почти винаги беше жестока и почти никога незабавна. Както казваха местните хора, виновникът трябва „да усети, че умира“.

Мъжът с тюрбана беше със зачервени клепачи и мръсни дрехи. Преглеждаше документите и примигваше, впечатлен от височайшите подписи. След малко вдигна глава, огледа го внимателно и му върна документите. После насочи поглед към фургона и в очите му проблесна любопитство. Шофьорът стисна малката черна кутия. Непознатият каза нещо, отново на пушу. Шофьорът поклати глава и обясни, че не може да отвори фургона, защото няма ключ и не знае кода.

Мъжът с тюрбана докосна пистолета си и обяви, че това е ключът.

Шофьорът натисна червения бутон. Ако го застреляха, пръстът му щеше да се отмести от бутона, в резултат на което щеше да детонира експлозива и да избие всички.

– Вождовете са пределно ясни – рече на пушу той. – Товарът не може да се пипа до крайната точка на пътуването. Ако имаш някакъв проблем, обърни се към тях.

Мъжът се замисли, а ръката му бавно се плъзна към кобура.

Шофьорът затаи дъх и се опита да скрие треперенето на краката си. Но това не му се удаде напълно, може би защото съзнаваше, че от смъртта го делят само секунди. В подобни ситуации организъмът реагира по начин, който трудно подлежи на контрол.

Така изтекоха пет безкрайно дълги секунди. Не беше ясно дали мъжът с тюрбана ще отстъпи.

В крайна сметка той го стори, върна се в пикапа и каза нещо на шофьора. Миг по-късно те потеглиха, вдигайки облаци прах.

Шофьорът на камиона деактивира детонатора и изчака пикапът да изчезне от погледа му. Едва тогава подкара, отначало бавно, но след известно време натисна газта до дупка. Умората беше изчезнала.

Вече нямаше нужда от музика. Изведнъж му стана студено и протегна ръка да намали климатика. Продължи по същия път в съответствие с инструкциите. Тук отклоненията бяха лишени от всякаква логика. Огледа хоризонта за други пикапи с въоръжени мъже, но не видя нищо. Това засили увереността му, че вече се е разчуло за проверката и едва ли някой ще му попречи да стигне до крайната си цел.

След още осем часа започна да се смрачава и вятърът се усили. Небето се скри зад тежки облаци, предвещаващи скорошен порой.

Очакваше, че когато пристигне, ще се случи нещо съвсем конкретно.

Но то не се случи.

2

Първата неприятност беше, че бензинът му свърши тъкмо когато влезе през отворената порта на каменната сграда. Втората неприятност бе класическа – дуло, насочено в лицето му.

Този път насреща му не беше местен човек с автомат. Беше бял мъж, като него, стиснал в ръка револвер с изтеглено назад петле.

– Проблем ли има? – попита шофьорът.

– Не и за нас – отвърна мъжът. Беше едър и набит, с бузесто лице, около четирийсетгодишен.

– Не и за вас? – попита шофьорът и се огледа.

Изпод сенките се появиха още мъже с насочени в него оръжия. Всичките бели. Толкова много бели на това място изглеждаха странно.

– Това не беше планирано – промърмори той.

Другият тикна под носа му значка и служебна карта.

– Плановете претърпяха промяна – обяви той.

Шофьорът се наведе да разгледа документите. Тим Саймънс, агент на ЦРУ.

– След като играем в един отбор, защо си наврял пищов в лицето ми?

– Опитът ме е научил да не вярвам на никого, особено в тази част на света – отвърна агентът. – Хайде, слизай!

Шофьорът метна на рамо претърпаната си раница и слезе. В ръцете си държеше два предмета.

Единият беше глокът – абсолютно безполезен срещу толкова дула, насочени в него.

Вторият беше черната кутия. Доста полезна. И на практика единственият му коз в предстоящите преговори. Включи захранването, натисна бутона и каза на Саймънс:

– Това е взривно устройство. Отпусна ли червения бутон, всички се изпаряваме. Камионът е натъккан със семтекс и от него ще остане само една дупка в земята.

– Глупости! – предизвикателно рече Саймънс.

– Предполагам, че не си напълно запознат с операцията.

– Напротив.

– Помисли още веднъж. А след това погледни какво има под калниците.

Саймънс кимна на един от колегите си, който измъкна фенерче и се мушна под калника на задното дясно колело. След няколко секунди се изправи. Лицето му казваше всичко.

Въоръжените мъже отново се взряха в шофьора. Численото им превъзходство изведнъж беше престанало да бъде фактор. Той много добре знаеше това, но знаеше и

друго – предимството му беше крехко и крайно нестабилно. В тази игра можеше да има само един победител, но можеше и всички да се окажат губещи. Времето му изтичаше. Това личеше по стягащите се около спусъците пръсти и оттеглянето на заден ход. Всяко движение издаваше намеренията им – да се измъкнат от обхвата на взривната вълна на семтекса, а след това да го оставят да се самоубие или да го елиминират с точен изстрел, надявайки се товарът да остане непокътнат. Но и в двата случая щяха да оцелеят – нещо, което беше най-важната им цел. Защото със сигурност щеше да се появи и друг товар за отвличане, и то без излишни жертви.

– За да се измъкнете навреме от зоната на взривната вълна, ще трябва да тичате по-бързо и от Юсейн Болт – предупреди ги шофьорът и вдигна кутията над главата си. – Ще разполагате с цяла вечност да мислите за греховете си.

– Искаме само товара – каза Саймънс. – Предаваш ни го и си свободен.

– Не виждам как ще стане – поклати глава шофьорът.

Саймънс нервно погледна кутийката в ръката му.

– Отсреща са паркирани два пикапа – махна към далечния край на двора той. – Заредени догоре, плюс резервни туби отзад. Имат и джипиеси. С тях дойдохме до тук. Можеш да вземеш единия, който си избереш.

Шофьорът извъртя очи към пикапите. Единият беше черен, а другият – зелен.

– И къде ще отида с него? – попита той.

– По-далече от тази дяволска дупка, предполагам – каза Саймънс.

– Имам задача, която възнамерявам да изпълня.

– Задачата е променена.

– Защо ли не приключим с това още сега? – нетърпеливо промърмори шофьорът и пръстът му започна да освобождава бутона.

– Чакай! – вдигна ръка Саймънс. – Чакай!

- Чакам.
- Избери си един пикап и се махай, по дяволите. Едва ли си струва да умреш за този товар, нали?
- Може и да си струва.
- Имаш семейство в Щатите.
- Откъде знаеш?
- Просто знам. И вярвам, че искаш да се върнеш при него.
- А как ще обясня загубата на товара?
- Няма да се наложи, повярвай ми – отвърна Саймънс.
- Там е работата, че не мога – каза шофьорът.
- В такъв случай всички ще умрем. Толкова е просто.

Шофьорът отново огледа паркираните автомобили. Не вярваше на нито една дума от това, което чуваше. Същевременно адски много искаше да оцелее, дори и само за да оправи нещата на по-късен етап.

– Сам виждаш, че не сме талибани – подхвърли Саймънс. – Аз съм от Небраска, по дяволите! Документите ми са абсолютно редовни. Ти правилно отбеляза, че играем в един отбор. Иначе защо ще съм тук?

– Значи искаш да се оттегля мирно и кротко, така ли? – попита най-сетне шофьорът.

- Това е офертата ми – кимна Саймънс.
- И как предлагаш да стане това?
- Преди всичко не отпуская бутона.
- Само ако и вие не докосвате спусъците – рече шофьорът и предпазливо пое към пикапите.

Мъжете се отдръпнаха да му направят път.

– Ще взема зеления – внезапно обяви той, без да изпуска от очи лидера на групата, който неволно потрепна.

Това беше добре. Беше взел правилното решение. Явно черният пикап беше миниран.

Стигна до зеления и надникна през страничното стъкло. Ключовете бяха на мястото си, а на таблото наистина беше монтиран джипиес.

– Какъв е обхватът на детонатора? – подвижна след него Саймънс.

– Тази информация ще запазя за себе си – отвърна шофьорът и хвърли раницата си на пътническата седалка.

После седна зад волана и запали мотора. Стрелката на горивото показваше, че резервоарът действително е пълен. Но въпреки това той продължаваше да стиска детонатора.

– Как да сме сигурни, че няма да ни взривиш от разстояние? – подвижна Саймънс.

– Въпрос на обхват – отвърна шофьорът.

– Който не казваш какъв е.

– Значи просто трябва да ми се довериш, Небраска. Точно както и аз трябва да ти се доверя, че този автомобил не е миниран и няма да се взриви на стотина-двеста метра от тук. Всъщност може би сте минирали другия...

Той натисна газта и пикапът се стрелна напред към отворената порта на каменната сграда. Очакваше да стрелят по него, но това не се случи. Май наистина бяха повярвали, че отпускането на червения бутон ще доведе до тяхното унищожение.

Погледна черната кутия едва когато се отдалечи на достатъчно разстояние. Ако мъжете действително бяха от ЦРУ, предстояха да се случат още много неща. Но в момента това изобщо не го интересуваше, въпреки че държеше по-късно да разгадае загадката. За тази цел обаче трябваше да остане жив.

Изключи захранването и хвърли кутията на съседната седалка.

Сега вече наистина трябваше да изчезне. Надяваше се да е възможно. Повечето хора идваха в тази част на света просто да убиват или да бъдат убити.